

Jääkuubik, mõtles Max, hoides legoklotsidest kosmoselaeva kindlalt käes.

Ta astus koduuksest külma kätte, mis sobis täpselt selle sõnaga, mille nad issiga juba eelmisel suvel olid kokku leppinud. Selle mõtte oli andnud üks politseinik, kes oli käinud lasteaias rääkimas ja hoiatamas pahade inimeste eest, kes väikesetele lastele haiget teevad. Politseinik oli soovitanud lastel ja vanematel omavahel kokku leppida salasõna, mida teavad ainult nemad.

Issile oli see mõte meeldinud.

Nad olid seda korduvalt harjutanud: metsas jalutades, autoga sõites või bussi oodates. Läbi mänginud olukorra, millega politseinik oli Maxile hirmu nahka ajanud.

„Mida sa teed, kui keegi võõras sulle ütleb, et sa peaksid temaga kaasa minema, sest ta annab sulle kommi või näitab mõnda armsat loomakest?“

„Ma ütlen ei!“

„Aga kui ta ütleb, et sinu vanemad lubasid?“

„Siis ma küsin tema käest salasõna.“

„Ja mis meie salasõna on?“

„Jääkuubik.“

„Hästi. Aga mis siis, kui see võõras seda sõna ei tea?“

„Siis ma tean, et teie ei saatnud teda.“

„Ja mida sa siis teed?“

„Karjun kõvasti appi ja jooksen minema.“

„Jääkuubik,“ pomises Max ja astus ettevaatlikult välistrepist alla eesaeda.

Isa oli väravani viivat teerada hommikul liivatanud, aga lund oli juurde sadanud ja Max ei tohtinud mingil juhul libiseda.

Hoidku selle eest, et mõni tükk lahti tuleb või kosmoselaev täitsa puruks kukub.

Ta rõõmustas juba ette selle üle, mis näo Anna teeb, kui kosmoselaeva näeb. Anna kaisutaks teda. Nii teeb ta alati, kui nad kohtuvad. Ja Anna lõhnab nii hästi. Võib-olla virsiku järele, päris täpselt Max ei teadnud, millega Anna juukseid peseb. Igatahes lõhnab see teisiti kui roheline Dino dušigeel, millega emme teda sisse seebitab.

Ülimalt keskendunult, pilk vaheldumisi väraval ja siis jälle kosmoselaeval, avas ta jalaga tasakesi värava ja liikus edasi – ning oleks oma legomudeli ikkagi äärepealt maha pillanud. Nii kõvasti ehmus ta selle hääle peale.

„Kuule, poiss!“

Max nägi endast paremal ühte meest, kes seisis laterna all, mis just sel hetkel põlema süttis nagu teisedki laternad sellel väikesel kivisillutisega tänaval.

„Jah?“

„Kas sa tead, kus on maja number 65?“

Max ei tahtnud Anna poole minnes mingit viivitust, pealegi läks õues järjest külmemaks.

„Mis on salasõna?“ lipsas tal suust.

„Ähh?“

Mees vaatas teda, nagu oleks Max rääkinud salakeeles, mille ta oma parima sõbra Antoniga oli välja mõelnud.

„Ah, las olla,“ ütles Max hetke pärast ja otsustas meest aidata. „Maja number 65?“

Mees tuli lähemale, aga Max ei hakanud kartma.

Mees polnud teda ju kuhugi kaasa kutsunud. Ja vaevalt käib salasõna reegel mundris postiljoni kohta, kes püüab pakke täis laaditud käru läbi lume tarida.

Mitte midagi. Ei häält ega samme. Isegi mitte koputust.

Till Berkhoff ei kuulnud, et tema naisevend oli uksest sisse astunud. Kusjuures Oliver Skania polnud mingi haldjas, kes sulgkergelt ringi hõljuks. Kogukas kriminaalkomissar tõmbas endale tähelepanu ainuüksi sellega, kui oma saja kahekümne kilo eluskaaluga kusagile sisse astus. Olgu siis sündmuskohale, ülekuulamisruumi või, nagu nüüd, sugulaste-sõprade juurde.

Kuid sel hetkel kõlas ühe teise hallinevate juustega mehe hääel nii valjult üle kogu elutoa, et Till poleks kuulnud ka seda, kui aias oleks maandunud helikopter.

„Sarimõrvar Guido Tramnitz viiakse neil minutitel, kümme kuud pärast vahistamist, seni veel teadmata põhjustel üle kohtupsühhiaatria intensiivraviosakonda.“

Till oli televiisoril hääle põhja keeranud, et kaduma ei läheks ükski sõna, millega uudistelugeja õõvastavaid pilte kommenteeris. Telemehe hääel kõlas kunstlikult, ennast armastavalt ja dramaatiliselt nagu alati – Till vihkas seda.

„Tramnitz vahistati jaanuaris seitsmeaastase Laura ja tema ema Myriam Z. tapmise eest ning ta juhatas politsei veel ühe oma ohvri, kuueaastase Andreas K. surnukeha juurde.“

Ülesvõtted räpasest keldrist ja rohmakast, lapse kirstu meenuvastavast puitkastist vaheldusid kahe mõrvatud lapse fotodega.

Siis näidati uuesti fotot, mis oli Tramnitzist teinud õuduse popstaari. Selle oli jäädvustanud üks paparatsõ vahetult pärast vahistamist, kui Tramnitz juba politseiautos istus ja otse kaamerasse naeratas.

Aval ja sümpaatne – nagu fotomodel, siniste silmadega nagu vastsündinu.

„Kohtus tunnistati niinimetatud kuvöösikoletis sügava skisofreense häire tõttu süüdimatuks. Tramnitz oli veendunud, et kurjad jõud on talle pähe istutanud midagi, mis tema mõtteid juhib.

Juba kolme istungipäeva järel viidi ta range järelevalve alla Steini kliinikusse, mis on Berliinis Tegeli linnaosas asuv kõrgeima turvas tasemega psühhiaatriahaigla. Praegu tundub tema elu ohus olevat. Kinnitamata andmetel hakatakse teda juba täna opereerima.“

„Loodetavasti on teised vangid tal sisikonna sodiks peksnud,“ ühmas Skania.

Telepilt näitas kliinikut ja Tramnitzi oletatavat raviarsti, kes patsiendi seisundit puudutavate küsimuste peale ainult pead raputas ja edasi kiirustas. Tekstiribal seisis:

Dr med H. Frieder, kirurg

Uudistelugeja rääkis:

„Steini kliinikus on intensiivravi- ja traumaosakond, sest psüühiliselt haigete kurjategijate seas tuleb tihti ette enesevigastamist. Mõnel juhul on psüühhoosid orgaanilist laadi – siis tuleb läbi viia ajuoperatsioon. Kas see on nii ka Guido Tramnitzi puhul, ei tahtnud dr Hartmut Frieder meile öelda.“

Tillile tuli see nimi tuttav ette, talle meenus, et oli seda arsti kord kohanud, kui ühe tulekahjuohvri Virchowi kliinikusse viis. Ja hiljem õdede klatši kuulnud. Frieder olevat purjus peaga opereerides ühe patsiendi kaotanud, aga kohtusse asi ei jõudnud. Omaksed olid rahuldunud haigla pakutud suure rahasummaga. Pärast seda asutas Frieder erapraksise ja hädajuhtudel kutsuti teda ilmselt ka Steini kliinikusse opereerima.

„Sa ei peaks seda vaatama,“ ütles Skania pintsakut seljast võttes.

Till heitis põgusa pilgu teenistusrelva hoidvale kaenla-
kabuurile, mis pinguldus üle naisevenna massiivse rinna, pööras
siis silmad uuesti ekraani poole, kuid pani hääle puldist pisut
vaiksemaks.

*„Guido Tramnitzi juhtum pole laineid löönud mitte ainult kirjel-
damatu brutaalsuse pärast, vaid ka põhjusel, et kriminalistid ja*

kohtumeedikud usuvad, et psühhopaadist sarimõrvar on tapnud veel vähemalt ühe lapse. Kuna Tramnitz oma advokaadi nõuandel vaikib, ei pruugi tema teised kuriteod kunagi päevavalgele tulla.“

Tillist käis jõnksatus läbi, kui ta nägi järgmises kaadris meest, kes tundus kummaliselt tuttav ja samas täiesti võõras: iseennast.

Reporter oli teda kodu juures passinud. Till ei mäletanud enam täpselt, millises erandolukorras see nuhkiv ajakirjanik ta tabas ja taktituid küsimusi esitama hakkas: „Härra Berkhoff, kas arvate, et ka teie poeg Max on Guido Tramnitzi südametunnistusel? Kas ta tunnistab teie poja mõrva üles? Mida te süüdistatavaga teeksite, kui teil võimalus avaneks?“

Viimane küsimus oli varjamatu vihje hinnangule tema impulsiivse ja kontrollimatu loomuse kohta, mis oli talle töökoha maksnud.

Pärast Maxi kadumist oli Till algul olnud peamine kahtlusalune. Mitte politsei, vaid meediaväljaannete arvates, kes olid kiiresti haisu ninna saanud tema isiklikust toimikust ja distsiplinaarmenetlustest, mis tõendasid tema latentset vägivaldsust ja liigselt riskivat käitumist. Kui siis maasturimehest tropp veel igale kollasele ajalehele vastava tasu eest intervjuudes jutustas, kuidas Till teda kiirabiautoga tappa tahtis, küsisid reporterid Maxi lasteaiast järele, ega poisil pole seal mõnikord märgatud kahtlasi vigastusi. Äkki on isa poja suhtes varemgi vägivalda tarvitanud?

Vihaga pani Till televiisori kinni, aga pildid tema peas sellega ära ei kadunud.

Tänav. Lumega kaetud kivisillutis. Legoklotsid.

Sobiv võrdlus, mõtles Till purunenud kosmoselaeva meenu-tades – ainus, mis talle tema laiali lagunenud elus Maxist järele jäi. Kui poiss koju ei tulnud ja nad teada said, et ta polnud ka Anna poole jõudnud, leidsid nad tänavalt vaid üksikuid tükke. Kriminalistid olid üles korjanud viimse kui legoklotsi ja mudeli laboris uuesti kokku pannud. Et kontrollida, kas kurjategija oli peale Maxi võtnud endale ka mõne trofee. Ja selgus, et üks tegelane oligi puudu.

Luke Skywalker.

Maa alla kadunud, samamoodi nagu Max.

Vahepeal oli Tilli elust kadunud ka Ricarda, kes pidas teda tragöödias kaassüüdlaseks, kuigi ta polnud kunagi otsesõnu välja öelnud lauset, mis Tilli nüüdseks juba kaksteist kuud lakkamatult piinanud oli: „*Kui sa poleks lubanud tal Anna poole minna, poleks seda juhtunud.*“

Till tõusis püsti ja raputas end nagu märg koer, aga nendest mälestustest ta lahti ei saanud. Ega oma kutsumata külalisest, keda ei paistnud häirivat, et Till tema saabumist ignoreeris.

„Mis sa siit otsid?“ küsis Till lõpuks ebaviisakalt, aga ka see ei häirinud Skaniat. Küllap oli naisevenna pikaaegne ametikogemus näidanud, et omaksed elavad oma meeleheite uurijate peal välja. Või siis tundis ta perekondlikku kohustust Tillile toeks olla, kuigi oli vaid aja küsimus, millal tema öde Tillist lahutab. Ricarda oligi juba välja kolinud ja Maxi väikese õe Emilia endaga kaasa võtnud.

„Kuule, üks väike niidiots on, aga ...“

Skania sikutas ühte oma lõualoti voltidest allapoole – harjumus, mis näitas, et ta kaalub parajasti, mida järgmiseks öelda.

„Mida?“

„Maxi otsingud pandi lõplikult seisma.“

Till tõmbas sõrmedega läbi oma rasvaste pesemata juuste. Kell oli juba üks läbi päeval, kuid tal oli ikka veel pidžaama seljas.

„Misasja? Max on ainult aasta aega kadunud olnud.“

Skania noogutas. „Seda küll. Aga ollakse veendunud, et tema kadumise taga on Tramnitz. Tegutsemisviis, piirkond ja kõik asjaolud lähevad üks ühele kokku. Sa tead, mis meil toimub. Arvad, et see mulle meeldib? Kuid pole mõtet otsida kurjategijat, kes on nangunii eluks ajaks kinni pandud. Me teame, et see oli tema.“

Tillil oli tunne, et toas pole enam õhku, mida hingata.

Uudise lõplikkus ähvardas ta lämmatada.

„Aga te ei tea, kus Max on. Te *peate* edasi otsima!“ nõudis Till kähinal.

Skania noogutas. „Usu mind, kui mina asja eest vastutaksin, läheks teisiti. Ma pööraaksin siin linnas kõik pahupidi, kuni ta leitud on. Ja mul oleks ükstakama, et meil jätku ei raha ega ka personali. See ongi põhjus, miks ma ametlikult uurimisega seotud pole.“

„Selge.“

Tilli naisevennana oli Skania Maxi sugulane. Kuidas saakski ta erapooletuks jääda? Aga see, et ta uurimiserühma ei kuulunud, ei tähendanud veel, et kolleegid temaga infot ei jaganud.

„Te *ei tohi* Maxi otsimist lõpetada. Ma pean teadma, mis temaga juhtus!“

„Sa tead, *mis* temaga juhtus,“ vastas Skania.

Jah. Ta teadis.

Till sügas oma kümnapäevast, vahest isegi kahenädalast habet. Pärast Maxi kadumist olid kõik päevad ühesugused.

Üles tõusmine. Maxile mõtlemine. Riidesse. Maxile mõtlemine. Meeleheide. Maxile mõtlemine. Riidest lahti. Maxile

mõtlemine. Voodisse. Maxile mõtlemine. Meeleheide. Und ei tule. Maxile mõtlemine. Üles tõusmine.

Ja kui Ricarda oli ta maha jätnud, polnud tarvis enam riidesegi panna ega riidest lahti võtta.

„Sa ju tead teiste laste saatust,“ püüdis Skania asjale ettevaatlikult läheneda.

Jah. Ta teadis. Üks tüdruk, üks poiss. Seitsmene ja kuuene. Tramnitz oli mõlemad röövinud õues mängimise ajal. Oli kulleriks maskeerunud, lapsed uimastanud ja oma keldrisse viinud, kus ta neid omaenda kätega ehitatud „kuvöosis“ piinas, kuritarvitas ja nad lõpuks tappis. Kumbki laps ei pidanud tema meelevaldas vastu kauem kui nelikümmend kaheksa tundi. Max oli nüüdseks kadunud juba aasta. Enne tema kadumist olid naabrid näinud tänaval DHL-i kaubikut ja pakke täis kuhjatud käruga postiljoni.

Mõnda aega hiljem nabiti see elajas kinni. Leitud oli Myriam Schmidti, röövitud Laura ema laip. Naine oli omal käel uurides Tramnitzile liiga lähedale jõudnud. Mõrtsukas oli pärast kuritegu üksikema tegemistel pilgu peal hoidnud, ilmselt selleks, et tema kannatusi nautida. Vahistamisel leiti Tramnitzi kodust arvukalt fotosid ja videoid Myriamist: kuidas ta kinnitab puutüvedele lendlehti tütre pildiga või kondab mööda tänavaid, kus last viimati nähti. Oletusega, et kurjategija maskeerus postiljoniks või kulleriks, oli Myriam täppi pannud, mistõttu pidi Tramnitz ta ära koristama enne, kui naine selle jutuga politseisse jõuab. Oli puhas juhus, et Tramnitzit nähti, kui ta püüdis ühes paatmajas Teltowi kanali ääres laibast lahti saada. Nii oli Myriam lõpuks ikkagi oma tütre ja veel vähemalt ühe lapse mõrtsuka üle kavaldanud. Politsei survele juhatas Tramnitz kätte Laura ja kuueaastase poisi surnukeha asukoha. Ainult Maxi saatusest vaikis ta nagu haud.

„Tule, ma näitan sulle midagi.“

Till loivas Skaniast mööda vannituppa, avas kraanikausikapi ja võttis sealt õhuvärskendipudeli.

„Õhuvärskendi?“ märkis Skania hämmeldunult.

„Koletisevastane spreid,“ kõlas Tilli vastus, millest Skania eriti targemaks ei saanud.

„See oli poolteist aastat tagasi. Tegin valesti, et rääkisin Maxile õhtujutuks ühe pisut õudse loo. Ta ise soovis, sest oli kinos näinud „Vaianat“, mille laavadeemon Te Kā talle hirmu nahka ajas. Sellepärast tahtis ta ka minult mõnda jubedat lugu kuulda. Jajah, ma poleks üldse tohtinud rääkida talle roheliste silmadega koletisest kapis. Sellest peale ronis ta igal öösel meie voodisse, kuni ma talle ütlesin, et ostsin kummitusepoest koletisevastase spreid.“

Till raputas õhuvärskendipudelit, millel seisis „Head-öödlavendel“. „Ütlesin, et kui seda kappidele ja voodile pihustada, siis on julge magada. Siis ei saa temaga midagi juhtuda. Ja ta jäi seda uskuma.“

Tilli silmadesse tõusid pisarad. „Pihustasin seda igal õhtul tema tuppa ja ta ei ärganudki enam öösiti üles ega hiilinud meie voodisse. Magas öö otsa rahulikult. Max ei kartnud enam.“

„Till!“

„Mis sa arvad, kas ta küsis ka röövijalt koletisevastast spreid?“ Tilli hää katkes. „Tead sa, ma muudkui laman, silmad pärani lahti, vahin lakke ja kuulen, kuidas Max hõikab ja tahab saada koletisevastast spreid, sest tal on nii kohutav hirm. Aga pole kedagi, kes talle selle tooks. Seal pole spreid. Seal on ainult koletis ...“

„Max on surnud!“ Skania hää tõusis.

„Ma tean!“

Till virutas pudeli vastu peeglit, mis imekombel ei saanud kriimugi.

„Ma tean, et ta on surnud,“ ütles ta, ja tema hää valjenes iga sõnaga, kuni ta Skaniale lausa näkku karjus. „Aga ma pean teda nägema, tema surnukeha nägema. Ma pean Maxi maha matma, kas sa ei saa aru? MUL ON VAJA KINDLAT TEADMIST!“

Ta tormas vannitoast välja, Skania tema järel.

„Muidugi saan ma sellest aru. Ma tahan seda ise samapalju nagu sina – või Ricarda.“

„Su õde jättis mu maha. Võttis Emilia kaasa.“

Skania silmitses teda kaastundliku pilguga. „Ma tean. Ta rääkis mulle. Aga no kuule, mis siin imestada? Sa vaata ennast. Sa lased ennast käest ära. Käid põhja. Sa ei tunnista tõde.“

„Mis see tõde siis on?“

Skania tõstis mõlemad käed püsti. Till nägi tema särgi-kaenaldes laiumas suuri higilaike.

„Kui see siga ei ütle, kust Max leida ...“ Skania kõhatas. „Ma mõtlen, et sa ju tead, mismoodi teiste lastega oli. Sa oled lugenud politseiraporteid. Kui ta poleks meile surnukehasid kätte juhatanud, poleks me neid vaeseid hingi ealeski leidnud, nad olid nii hästi ära peidetud. Maetud vanale prügimäele väga sügavale, isegi laibakoerad ei võtnud lõhna üles. Aga sellest peale, kui ta vahi all on ...“

Ei räägi ta enam. Ei iitsatagi. Vaikib.

Till sulges silmad.

Advokaadi soovitusel ei öelnud Tramnitz pärast esimest ülestunnistust enam midagi. Jättis Tilli teadmatusse, kõige hullemasse olukorda. Aga kuna Saksamaa on õigusriik, on siin karistatav isegi piinamisähvardus. Isegi kui tegemist on koletisega. Polnud ainsatki vahendit, mille abil see elajas rääkima panna.

Mitte ainsatki, välja arvatud ...

Tillile tuli üks mõte. Absurdne, peaaegu naeruväärne, täiesti kirjeldamatu mõte. Ent üle pika aja esimene mõte, mis talle elu sisse puhus.

„Mida te süüdistatavaga teeksite, kui teil võimalus avaneks?“

„Kui kindel saab olla, et Max on Tramnitzi südametunnistusel?“ küsis ta Skanialt.

„Siiani eeldasime, et üheksakümmend üheksa protsenti. Kuid tunni aja eest tõusis tõenäosus saja protsendini.“

„Kuidas?“

„Nad leidsid midagi,“ vastas Skania. „Sellepärast ma õieti tulingi.“

Tillil hakkas paha. Maailm tema ümber hakkas keerlema ja ta pidi toetuma televiisori ette tõstetud toolile.

„Mida?“ küsis ta ja see üksainus sõna nõudis temalt suurt jõupingutust.

Mida nad leidsid?

Skania avas kämbla. Algul ei näinud Till midagi. Ribakardinate vahelt tuppa langev tolmune valgus paistis talle otse silma. Pealegi oli asi Skania peos valget värvi, pisike ... *ja plastist!*

„Luke Skywalker,“ sosistas Till ja tõmbus tagasi, nagu oleks legomehike Skania käes nakkusohtlik. „Kust see leiti?“

„Tramnitzi öökapilt. Kui ta opisaali viidi. See siga oli hullaris oma trofee avalikult väljanäitusele pannud. Üks uudis veel.“

„Veel mõni tõend?“

„Võimalik.“

Skania sikutas jälle lõualotti.

„Üks jutt käib ringi. Nii-öelda vanglakõlakas.“

„Mille kohta?“

„Väidetavalt kelgib Tramnitz sellega, et peab kliinikus oma tegude kohta päevikut.“

Frieder

„Frieder?“

Häirituna sellest, et tema isiklikule mobiilile helistati tundmatult numbrilt, istus kirurg tagasi kirjutuslaua taha. Ta oli just tahtnud lahkuda kabinetist, mis oli Steini kliinikus tema käsutusse antud, et minna esimesele korrusele, kus asus operatsioonisaal.

„Vabandage, et tülitän,“ kuulis Frieder sügavat sonoorset häält.

Ent see mees rääkis kuidagi kuhtunult ja jõuetult, nii et tema sõnad ähvardasid sumbuda väljas möllava tormi ja vihma mühinasse. Siin, kliiniku teisel korrusel, kõlas tuule vingumine ventilatsiooni- ja liftišahtides nagu hirmunud koera ulg.

„Kellega ma räägin?“ küsis Frieder kannatamatult.

„Minu nimi on Till Berkhoff. Olen Maxi isa.“

Oh sa püha müristus.

Frieder neelatas ja noogutas tahtmatult.

Nüüd oli selge, kes räägib. Ja kuna Frieder oskas umbes ette kujutada, mida see vaene mees tahab, hakkas tema süda kiiremini lööma. Puls kiirenes ja tal hakkas palav.

„Kust te mu numברי saite?“

„Endise rühmapealikuna tuletõrjes on mul ametkondades head kontaktid.“

Frieder haaras kõrist ja avas roosakat tooni polosärgi ülemise nõobi. Roosa oli tema lemmikvärv, sest ta leidis, et see sobib hästi tema solaariumipruuni jumega.

„Kuulge,“ ütles ta. „Ma ei tohi teiega oma patsiendist rääkida.“

„Ma ei tahagi rääkida. Tahan, et te minu jaoks midagi korraldaksite.“

Helistaja hääles kõlas külm raev. Friederil oli kohe selge, mida ta *millegi korraldamise* all mõtles.

Helistaja võinuks sama hästi öelda, et „lahendage see probleem“, „aidake õiglusel jalule tõusta“ või „see hoiab kokku maksumaksja raha“.

„Kas te salvestate selle vestluse?“ tahtis Frieder teada ja kustutas laualambi. Ta pidi nüüd tõesti opitoa poole minema hakkama, et operatsiooniks valmistuda.

„Minu pojast ei tule mingit lugu!“ pahvatas Berkhoff ja kogu tema viha oli nüüd suunatud otse Friederile.

„Andke andeks, ma ei tahtnud millelegi vihjata. Asi on lihtsalt selles, et ... ma ...“ Ta kõhkles. „Ma ei suuda isegi mõelda sellele, mida te minult soovite.“

Kuigi ma mõistan seda. Ka mina sooviksin piinarikast surma mehele, kes on röövinud ja tapnud minu poja.

„Suudate ikka küll.“

„Ei.“ Friederi käed hakkasid värisema. „Ma ei saa ega taha inimest tappa,“ teatas ta valjult. Täiesti teadlikult oli tema sõnum selge ja ühemõtteline, juhuks kui Berkhoff peaks kõnet ikkagi salvestama. Suureks imestuseks väitis poisi isa vastu: „Ega te ei peagi.“

„Aga mida ma siis tegema pean?“

Ta kuulis nohinat, Berkhoff nuuskas nina, vabandas ja ütles siis: „Ma palun teilt midagi täiesti vastupidist.“

„Ma ei mõista.“

„Ma palun teid, ei, ma anun teid, et te teeksite kõik, mis teie võimuses, et Guido Tramnitz ellu jääks. Ta peab operatsiooni üle elama, saate aru? Ta on ainuke, kes teab, mis minu pojaga juhtus. Ta ei tohi seda saladust endaga hauda kaasa võtta.“

„Olgu, hästi,“ ütles Frieder. „Ma teen, mida suudan.“ Poisi isa emotsionaalne, ootamatu ja lõppkokkuvõttes täiesti mõistetav palve oli teda sügavalt liigutanud. Kõne lõppedes värisid tema sõrmed nii tugevalt, et tal ei jäänud muud valikut.

Rahunemiseks polnud muud võimalust kui tõmmata uuesti lahti kirjutuslauasahtel ja lubada endale üks klõmm. Mitte palju.

Ainult kaks sentiliitrit.